

வள்ளுவம் காட்டும் வாழ்வியல்

உலகத்தமிழ்க் கல்விக்கழகம்

www.worldtamilacademy.com

வரிசை
எண்

தலைப்பு

பக்கம்
எண்

1

இனிய சொல் பேசுவோம்

8

2

நூல் பல கற்போம்

14

3

சினம் தவிர்ப்போம்

20

4

உடல்நலம் காப்போம்

28

5

உண்மையே பேசுவோம்

36

6

சிறந்த சொல் பழகுவோம்

44

7

பெரியோர் அறிவுரை நாடுவோம்

51

8

அன்பு செய்வோம்

59

9

நல்லதையே செய்வோம்

69

10

நட்பாய் இருப்போம்

77

11

முயற்சி செய்வோம்

84

12

விருந்தினரை உபசரிப்போம்

90

13

நன்றியுடன் இருப்போம்

98

14

ஊக்கமுடன் இருப்போம்

105

15

உதவி செய்வோம்

112

16

நல் உணவை உண்போம்

119

தமிழ்மொழி

காலந்தோறும்

பல்வேறு நூல்களைத் தந்து

கொண்டே இருக்கிறது.

எத்தனையோ நூல்கள் உள்ள

போதிலும் இன்றளவும்

ஈடுஇணையற்ற நூலாக

விளங்குவது திருக்குறளே ஆகும்.

திருக்குறள் உலகப்புகழ் பெற்ற

தமிழ் இலக்கியமாகும்.

திருக்குறளை இயற்றியவர்

திருவள்ளுவர். “இல்லாததும்

இல்லை சொல்லாததும் இல்லை”

என்னும் வகையில் சிறப்பு வாய்ந்த

நூல் திருக்குறள்.

மழலை முதல் நாட்டை ஆளும் மன்னன் வரை
எப்படி வாழ வேண்டும் எப்படி வாழக்கூடாது
என்பதைக் கூறி, மக்களுக்குப் பாதை காட்டும்
பண்பாட்டு நூல் திருக்குறள்.

குற்றங்களும், வன்மங்களும் இல்லாத
சமுதாயம் அமைய வேண்டுமானால்,
ஒவ்வொருவரும் திருக்குறள் கற்க வேண்டியது
அவசியம். வாழ்க்கை சிறப்பாக அமைய
உண்மை, விட்டுக்கொடுத்துப் போதல், ஒற்றுமை
போன்ற நற்பண்புகள் இன்றியமையாதவை
என்பதைத் திருக்குறள் மக்களுக்கு
எடுத்துரைக்கிறது.

உலக

மக்கள்

அனைவருக்குமான

அறக்கருத்துகளைக்

கூறுவதால்

“உலகப்பொதுமறை” என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

திருக்குறளைப்

பல்வேறு

மொழிகளில்

மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

எக்காலத்திற்கும்

ஏற்றபடி

மனித

வாழ்விற்குத்

தேவையான

கருத்துகளைக்

கூறும்

நூலினைக்

கற்பதால்,

சமுதாயத்தின்

ஆணிவேராக விளங்கும்

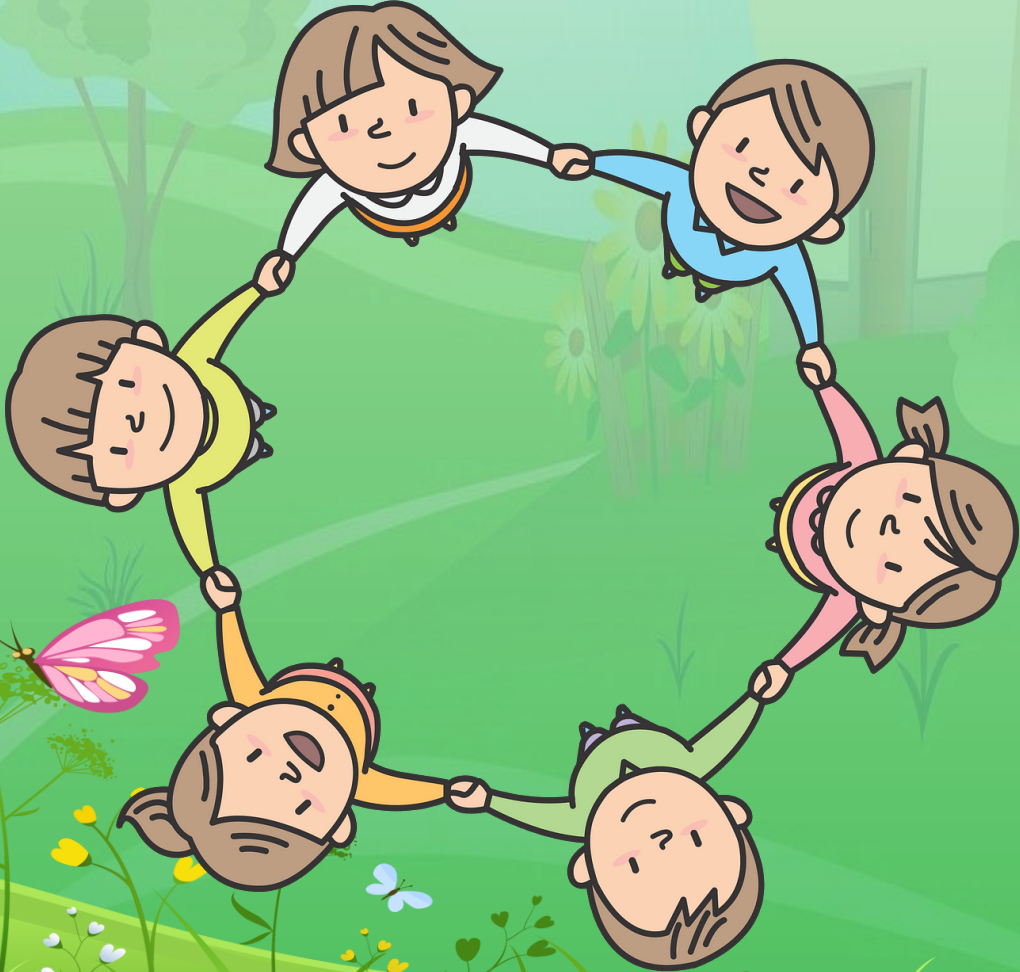
மாணவர்கள்

நற்பண்புகளில்

சிறந்து விளங்க முடியும்.

பதின் பருவத்தில் தான் குழந்தைகள்
வாழ்க்கையின் அடுத்த நிலைக்குச் செல்கின்றனர்.
அதாவது அந்த நோக்கத்தை அடிப்படையாகக்
கொண்டு இன்சொல் பேசுதல், உண்மை பேசுதல்,
விருந்தினரைப் பேணுதல், பெரியோரைத் துணை
கொள்ளுதல் போன்ற நற்பண்புகளைக் கூறி பள்ளிப்
பருவத்தில் உள்ளவர்களை நல்வழிப்படுத்த
உருவாக்கப்பட்டதே இந்தப்புத்தகம்.

1. இனிய சொல் பேசுவோம்

அன்புநிறைந்த உள்ளத்திலிருந்துதான் இனிய சொற்கள் தோன்றும். உலகில் நன்மை, தீமை இரண்டுமே உண்டாவதற்குப் பேசப்படும் சொற்களே காரணம். எனவே, வாழ்வில் வெற்றி பெறுவதற்கு இனிமையான சொற்களைப் பேசிப்பழகுதல் வேண்டும். அன்பு கலந்ததாகவும், வஞ்சனையற்றதாகவும், வாய்மையுடனும் பேசப்படும் சொல்லே ‘இன்சொல்’ ஆகும். பேசுவதற்கு அத்தகைய இனிமையான சொற்கள் இருக்கும்போது, தீங்கு தரும் சொற்களைப் பேசுவது சுவையான கனிகள் இருக்கும்போது காய்களை உண்பதைப் போன்றது ஆகும்.

“இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று”

என்னும் குறளில் வள்ளுவர் இனிமையான
சொற்கள் இருக்கும்போது ஏன் பிறரைக்
காய்ப்படுத்தும் சொற்களைப் பேச வேண்டும்? என
வினவுகிறார். எனவே, நாமும் அன்போடு
இனிமையான சொற்களையே பேச வேண்டும்.

அவ்வாறு பேசும் இனிமையான சொற்களே, மற்ற அணிகலன்களைக் காட்டிலும் சிறந்த அணிகலன் ஆகும். ஒருவன் தன் தோற்றத்தை அழகுபடுத்த எவ்வளவு அணிகலன்களை அணிந்திருந்தாலும், பணிவுடைய இனிமையான சொற்களைப் பேசுவதே சிறந்த அணிகலன் ஆகும்.

“பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு அணியல்ல மற்றுப் பிற”

என்னும் குறள் மூலம்,
அன்போடு இனிமையாகப் பேசுவதே
நம்மை மேலும் அழகுபடுத்தும்
என்பதையறியலாம். ஒருவனுக்குச்
சிறந்த அணிகலனாக விளங்கும்

இனிமையான சொற்களையே பேசவேண்டும்
அதிலும் அவை பயனுடைய சொற்களாக இருக்க
வேண்டும். மாற்றாக பயனில்லாத சொற்களைப் பேசி,
வீண் விவாதங்கள் செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.
நண்பர்களோடு பேசும்போதும்,பிறரிடம் பேசும்போதும்
வீணாகப் பேசக்கூடாது.

“சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லில் பயனிலாச் சொல்”

என்னும் குறளில் நாம்
பேசும்போது பயனில்லாத
சொற்களைத் தவிர்த்து,
பயனுடைய சொற்களைப்
பேசவேண்டும் என்கிறார்
வள்ளுவர். பிறருக்குப்
பயன்தரக்கூடிய, தீங்கு தராத
இனிமையான சொற்களையே
பேசவேண்டும் என்பதை
உணர்ந்து, வாழ்வில் பின்பற்றி
வாழ்வோம்.

2. நூல் பல கற்போம்

மனிதர்கள் உயிர் வாழ்வதற்கு உணவு, நீர்
போன்றவை இன்றியமையாதவை ஆகும்.

அதேபோல, நம் அறிவை
வளர்த்துக்கொள்ளவும்,
பகுத்தறிவுடன் செயல்படவும்
இன்றியமையாதது கல்வி
ஆகும். கல்வி என்பது மனித
வாழ்வில் முக்கிய பங்கு
வகிக்கிறது. கல்வியே

ஒருவரின் நிலையான,
அழிவில்லாத செல்வமாகும்.
பிறருக்குக் கொடுத்தாலும்
மிகுமே அன்றி குறையாத
செல்வம் கல்வியே ஆகும்.

ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும்
கற்றல் என்பது தொடர்ந்து
நிகழக்கூடிய ஒன்று.
கல்வியே ஒரு மாணவனை
முன்னேற்றத்தின் பாதையில்
கொண்டு செல்லும்.

கல்வியே சிறந்த செல்வமென்றும், கல்வி கற்க
வேண்டுமென்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார். கல்வி கற்க
வேண்டும் என்று கூறும் வள்ளுவர், எவற்றைக் கற்க
வேண்டும்? எப்படிக் கற்க வேண்டும்? ஏன் கற்க
வேண்டும்? என்பதனையும் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.
“நல்ல நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் குற்றமின்றிக் கற்க
வேண்டும்; அவ்வாறு கற்றுணர்ந்த நன்னெறிகளைக்
கடைப்பிடித்து வாழ வேண்டும்” என்று வள்ளுவர்
பள்ளிப் பருவத்தினருக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்.

நாம் கற்கும்போது நல்லனவற்றைத்
தேர்ந்தெடுத்துப் பிழையின்றி கற்க வேண்டும்.
கற்பதோடு மட்டும் நில்லாமல் அதனை வாழ்வில்
பின்பற்றவும் வேண்டும்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

என்னும் குறளில் கூறியுள்ளதுபோல் மாணவர்கள்
கற்பதைப் பிழையின்றி கற்பதோடு மட்டுமல்லாமல்,
கற்றதை வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கவும் வேண்டும்.
கசடறக் கற்பதோடு தொடர்ந்து கற்க
வேண்டுமென்பதே வள்ளுவர் கூற்று. நிலத்தினைத்
தோண்டத் தோண்ட கேணியில் நீர் ஊறிக்கொண்டே
வரும். அதுபோல கற்கக் கற்க அறிவு பெருகும்.

தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு”

என்னும் குறளில் கூறியுள்ளது போல்
புத்தகங்களைப் படித்துப் படித்து அறிவை
வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். கற்றலில், நூல்கள்
வழி கற்று அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்வது ஒரு
வகை; கற்றவர் வாய்மொழி மூலம் கேட்டு
அறிவை வளர்த்துக்கொள்வது மற்றொரு வகை
ஆகும். கண்ணொளி இல்லாதவர்கள் கூட செவி
வழியாகக் கேட்டு அறிய உதவுவது ‘கேள்வி’
ஆகும். கல்விச் செல்வமே செல்வங்களுள்
எல்லாம் சிறந்த செல்வமாகும்.

கல்வி மட்டுமே அழியாத செல்வமாகும். பணம்,
பொருள் போன்ற செல்வங்களைக் காட்டிலும்
கல்வியே அழியாத செல்வமாகும். கல்வியின்
சிறப்புகளைக் கூறிய வள்ளுவர்,

“செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்துள் எல்லாம் தலை”

என்னும் குறளில் செவியால் கேட்டறியப்படும்
கல்விச் செல்வமே செல்வங்களுள் தலையாய செல்வம்
என்று கூறுகிறார். கல்வியின் சிறப்பினை உணர்ந்து,
குற்றமறக் கற்பதும், கற்றதைப் பின்பற்றுவதும்
ஒவ்வொருவரின் கடமை என்பதனை அறிந்து செயல்பட
வேண்டும்.

3. சினம் தவிர்ப்போம்

நாம் ஒருவர் மீது வெளிப்படுத்தும் அன்பற்ற சொற்கள் அல்லது செயல்களே கோபம் (சினம்) ஆகும். அவ்வாறு வெளிப்படுத்தும் கோபம் மற்றவர்களுக்கு மட்டும் அல்லாமால் நமக்கும் பல தீமைகளை விளைவிக்கக்கூடியது. நமது மகிழ்ச்சி, உடல் ஆரோக்கியம், அமைதி, ஒற்றுமை போன்றவற்றை அழிக்கும் ஆபத்தான ஆயுதம் சினம். சினத்தைத் தவிர்த்துப் பொறுமையுடன் வாழ்வதே உடலுக்கும் மனதுக்கும் நன்மை விளைவிக்கும்.

தன்னையும் கெடுத்து, பிறரையும் கெடுத்து,
துன்பத்தை நீடிக்கச் செய்யும் ஒருவிதமான
உணர்ச்சியே ‘சினம்’ ஆகும். சினத்தைத் தவிர்த்தல்
என்பது மனித இனத்திற்கு மிக மிக அவசியமானது.
சினத்தைத் தவிர்க்க பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க
மனதில் தோன்றும் பண்பே பொறுமை ஆகும்.
பொறுமை இன்மையால் உண்டாகும் சினமானது,
எதையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தடையாக
உள்ளது.

இளம்வயதினர் தங்களது நண்பர்களிடமும்,
உடன்பிறந்தவர்களிடமும் பொறுமையுடனும்
விட்டுக்கொடுத்தும் வாழ வேண்டும். நிலமானது
தன்னைத் தோண்டுபவரையும் தாங்கிக்
கொள்வதைப்போல, தம்மை இகழ்ந்து
பேசுபவர்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்
என்பதே பொறுமை குறித்து வள்ளுவர் நமக்குக் கூறும்
அறிவுரை ஆகும்.

“அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.”

என்னும் குறளில் வள்ளுவர் கூறுவது போல்,
மாணவர்களும் தன்னை இகழ்ந்து பேசுபவர்களையும்
பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பொறுமை என்பதை முதலில் நம்
வீட்டில் உள்ளவர்களிடம் பேசும்போது
கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சிறிய சிறிய
காரணங்களுக்காகக் கோபப்படுவதைத்
தவிர்க்க வேண்டும். ஒருவன்
தனக்குத்துன்பம் வராமல் காக்க
விரும்பினால், சினத்தைக் கை விட
வேண்டும். இல்லையெனில் அந்தச்
சினமே அவனை அழித்துவிடும்.

“தன்னைத்தான் காக்கின் சினங்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்.”

என்னும் குறளைப் படிப்பதன் மூலம் சினத்தினால்
ஏற்படும் விளைவுகளை உணர்ந்து செயல்படலாம்.
அதுவே, உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் சிறந்தது. பிறர்
செய்யும் தீங்கைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்;
கோபப்படக் கூடாது என்று கூறும் வள்ளுவர்,
கோபப்படலாம் வரும் தீமை பற்றியும் கூறுகிறார்.

அதாவது, நிலத்தில் கைகளால் ஓங்கி
அறைந்தவனுக்கு அவனுடைய கைகள் தான்
வலிக்கும். அதுபோல சினம் கொண்டவனுக்கே தீமை
விளையும் என்கிறார்.

“சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று”

என்னும் குறள் மூலம் சினத்தினால் விளையும்
தீமைகளை மாணவர்கள் மட்டுமன்றி அனைவரும்
அறிந்து கொள்ளலாம்.

பிறர் தீங்கு செய்யும்போது கோபப்படாமல்
பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறும்
வள்ளுவர், பொறுத்துக் கொள்வதைக் காட்டிலும்
மறத்தல் சிறந்தது என்கிறார்.

“பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும் அதனை
மறத்தல் அதனினும் நன்று.”

அதாவது, பிறர் செய்யும் தீங்கைப்
பொறுத்துக்கொள்வதை விட அந்தத் தீமையை
மறந்துவிட வேண்டும். வள்ளுவர் கூறுவது போல்,
சினத்தைத் தவிர்த்துப் பொறுமையுடன் வாழ்வதே
உடலுக்கும் மனதுக்கும் ஆரோக்கியம் தரும்.

4. உடல்நலம் காப்போம்

“நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்”
என்பது பழமொழி. உடல் ஆரோக்கியமே மற்ற
எல்லா செல்வங்களைவிட சிறந்தது. மனிதன்
நீண்ட ஆயுளைப் பெற்று நலமுடன் வாழ
உடல்நலத்தைப் பேணிக்காக்க வேண்டும்..

உடல்நலம் சீராக இருந்தால் மட்டுமே படிப்பு,
விளையாட்டு போன்றவற்றில் மாணவர்களால் சிறந்து
விளங்க முடியும். சத்தான உணவுகளை உண்பதோடு,
சரியான முறையில், சரியான நேரத்தில் உண்ண
வேண்டும்.

நம் உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்டால் மட்டுமே
மருந்து தேவைப்படும். அந்த மருந்து யாருக்குத்
தேவையில்லை என்பதையும் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.
ஆம்... முன்பு உண்ட உணவு செரித்த பின்பு
உண்பவர்களுக்கு மருந்து என்ற ஒன்று
தேவையில்லை என்பதையே,

“மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்.”

என்னும் குறள் மூலம் கூறுகிறார்.

உணவு உண்ணும் முறையைப்
பற்றி கூறிய வள்ளுவர், அளவாக
உண்ண வேண்டுமென்றும் கூறுகிறார்.

உணவைச் சுவைக்காக மட்டும் உண்ணாதல்
கூடாது. உடல் நலத்திற்கேற்ற உணவையே உண்ண
வேண்டும். சுவையுடன் இருக்கிறது என்பதற்காக
அளவுக்கு அதிகமாக உண்ணக்கூடாது. நம்
வயிற்றுக்குத் தேவையான அளவையே உண்ண
வேண்டும்.

மனிதன் உயிர் வாழ உணவு அவசியமான ஒன்று. அந்த உணவினை அளவாக உண்பதே ஆரோக்கியமாக வாழ்வதற்கான வழி. ஒருவனது உடல் உழைப்பிற்கேற்பவே பசியின் தன்மை வெளிப்படும். பசியின் அளவிற்கேற்பவே உண்ண வேண்டும்.

“தீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணின்
நோயள வின்றிப் படும்”

என்னும் குறளில், பசித்த பின்னரே உணவு உண்ண வேண்டும். அதுவும் அளவாக உண்ண வேண்டும். அளவுக்கு அதிகமாக உணவை உட்கொண்டால், நோய் உண்டாகும். நோயினால் ஏற்படும் பாதிப்பும் அதிமாக இருக்கும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

என்னும் குறளில், பசித்த பின்னரே உணவு
உண்ண வேண்டும். அதுவும் அளவாக உண்ண
வேண்டும். அளவுக்கு அதிகமாக உணவை
உட்கொண்டால், நோய் உண்டாகும். நோயினால்
ஏற்படும் பாதிப்பும் அதிகமாக இருக்கும் என்கிறார்
வள்ளுவர்.

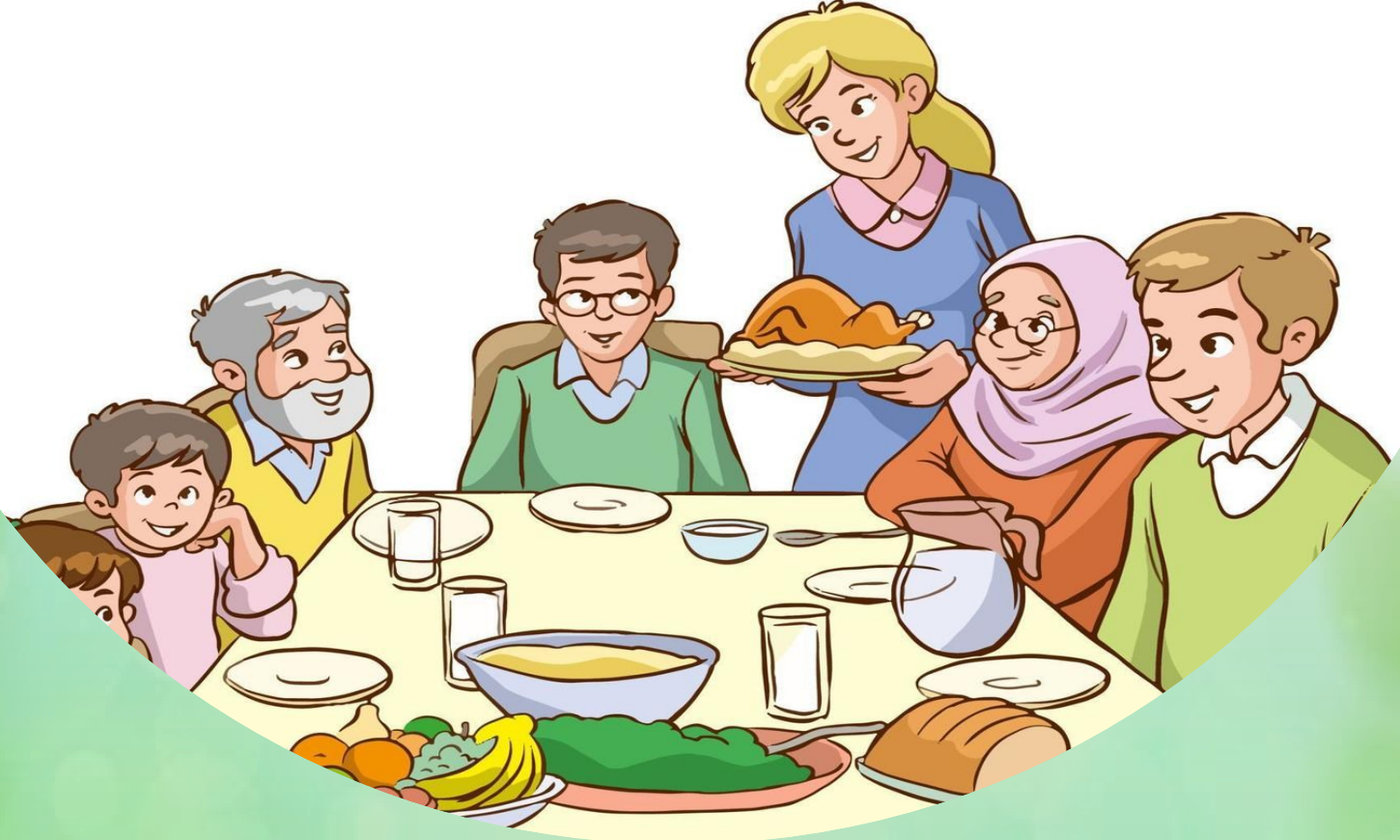

உடல் நலத்தைப் பேணிக்காக்க பல்வேறு
முறைகளைக் கடைப்பிடித்தாலும், அகநலனைப்
பேணுவதும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.
அகநலனைப்(மனநலன்) பேணுவது என்பது
தேவையற்ற மன அழுத்தங்கள், ஓய்வில்லாத
வேலைப்பளு மற்றும் மனச்சிக்கல்கள் நிறைந்த

எண்ணங்கள்
போன்றவற்றைத் தவிர்த்து,
மனச்சோர்வை ஏற்படுத்தும்
சூழ்நிலைகளில் இருந்து
விலகியிருத்தலாகும். நம்
உள்ளத்தில் தோன்றும்

மாற்றங்கள் உடல் செயல்பாடுகளுக்கும்
காரணமாக அமைவதால் மனமகிழ்ச்சி என்பது
அவசியமான ஒன்றாகும். தேவையான அளவு ஓய்வு,
சரியான தூக்கம் மற்றும் யோகாசனம் செய்தல்
போன்றவை மனநலனை மேம்படுத்தும். மனதில்
மகிழ்ச்சியும், அமைதியும் நிறைந்திருத்தலே உடலுக்கு
நன்மை பயக்கும்.

“மனநலம் மன்னுயிர்க் காக்கம் இனநலம்
எல்லாப் புகழும் தரும்.”

என்னும் குறளில் மனநலமே சிறந்தது என்று
வள்ளுவர் கூறுகின்றார். வள்ளுவர் கூற்றுப்படி
சரியான முறையில் சத்தான உணவுகளை,
அளவோடு உண்டு உடல் மற்றும் அகநலனோடு
வளமாக வாழ்வோம்.

5. உண்மையே பேசுவோம்

வாழ்வியலுக்காக பல்வேறு
கருத்துகளைக் கூறியுள்ள
வள்ளுவர், 'வாய்மை'
அதாவது உண்மை பேசுதல்
பற்றியும் தெளிவாகக்
கூறுகிறார்.

உண்மை என்பது அனைவருக்கும் நன்மை
தரக்கூடிய ஒரு நல்ல பண்பாகும். உண்மை
பேசுவதனால் மனதிற்குள் தெளிவும், நிறைவும்
உண்டாகும். பெற்றோரும் ஆசிரியரும்
குழந்தைகளிடம் பொய் பேசக்கூடாது, உண்மை
பேச வேண்டும் என்பதையே கூறுகின்றனர்.

வாய்மைக்கான இலக்கணத்தை வள்ளுவர்
எளிமையாகக் கூறுகிறார். அதாவது, எவ்வுயிர்க்கும்
எள்ளளவும் தீங்கு தராத, நன்மை தரும் சொற்களைப்
பேசுவதே உண்மை என்பதே அவர் கூற்று.

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொல்லு”

என்னும் குறள் மூலம், வாய்மை என்றால்
என்ன? என்பதை மாணவர்கள் அறிந்துகொள்வர்.
மேலும், உண்மை பேசுதல் என்னும் நற்பண்பினை
வாழ்வில் பின்பற்றி முன்னேறுவர்.

குளித்தல், பல் துலக்குதல், கைகளைக் கழுவுதல்
போன்ற செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் நம்
உடலைத் தூய்மையாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.
அதற்கு இன்றியமையாதது நீர்.

உடலின் தூய்மை நீரால்
அமையும், உள்ளத்தின்
தூய்மையானது வாய்மையால்
அமையும்.

“புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையால் காணப் படும்”

என்னும் குறள் மூலம் நாம் பேசும்
உண்மையே நம் உள்ளத்தின்
தூய்மையை வெளிப்படுத்தும் என்பதை
அறியலாம்.

40

உண்மையே பேச வேண்டும் என்றும் போது,
பொய் பேசக்கூடாது என்பதை நினைவிற்கொள்ள
வேண்டும். பொய் என்று உள்ளம் அறிந்த ஒன்றை
சொல்லக்கூடாது. அப்படிக் கூறினால், கூறியவரின்
மனமே அந்தப் பொய்யை எண்ணி அவரை வருந்தச்
செய்யும்.

“தன்நெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்நெஞ்சே தன்னைச் சுடும்”

என்னும் குறளில், மனதறிந்து ஒருவர் பொய் கூறினால், அந்தப் பொய்யே அவர்களை வருந்தச் செய்யும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். உண்மை பேச வேண்டும், பொய் பேசக்கூடாது என்று கூறும் வள்ளுவர், பொய் பேசலாம் என்றும் கூறுகிறார். “என்ன இது பொய் பேசலாமா?” என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? ஆம். எந்தச் சூழலில் பொய் பேசலாம் என்பதையும் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

“பொய்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்”

பொய் கூறுவதால் ஒருவருக்கு நன்மை
விளையும் எனில், உண்மை கூற வேண்டிய
இடத்தில் பொய்யும் கூறலாம் என்பதே வள்ளுவர்
கருத்து. பெற்றோர் குழந்தையை வளர்க்கும் போது
குளிக்க வைக்க, படிக்க வைக்க, தூங்க வைக்க என
எத்தனையோ பொய்களைச் சொல்கின்றனர். இப்படி
நன்மை தரும் பொய்கள் நிறைய உண்டு.

உண்மை பேசுதல் என்னும்
உயரிய பண்பினைக்
கடைப்பிடித்து மாணவர்கள்
வாழ்வில் முன்னேற வள்ளுவம்
பாதை காட்டுகிறது.

6. சிறந்த சொல் பழகுவோம்

கேட்பவருக்கும், பேசுவருக்கும் இனிமை தரும் சொற்களையே பேச வேண்டும், மனதறிந்து பொய் பேசக்கூடாது என்றெல்லாம் முந்தைய தலைப்புகளில் பார்த்தோம். ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்பு கொள்ள அடிப்படையானது மொழி. மனிதர்கள் தங்கள் மனதில் தோன்றும் உணர்வுகளையும், எண்ணங்களையும், கருத்துகளையும் மொழியைப் பயன்படுத்திப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர்.

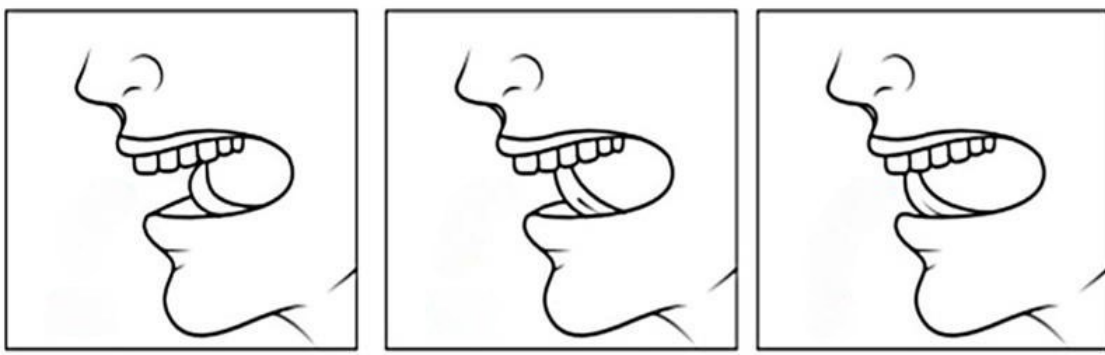
மனிதனின் சொல்லாற்றல் என்பது வலிமையான ஒரு ஆற்றல். அந்த ஆற்றலை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதையும், அதனால் விளையும் நன்மை தீமைகளையும் வள்ளுவர் அழகாக விளக்குகிறார்.

மனிதனுடைய சொல்லாற்றலானது ஒரு தனிச்சிறப்பான ஆற்றல். ஒருவர் தன் சொற்கள் மூலம் பிறரைத் துன்புறுத்த முடியும்; மகிழ்விக்க முடியும்; கற்பிக்க முடியும்; பிறரோடு கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்ய முடியும். இத்தகைய சிறப்புகளைக் கொண்ட சொல்லாற்றலை நாம் நல்ல வகையில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

சொல்வன்மை என்பது, பேசும்போது கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள், கவனம் சிதறாதவாறு தனது பேச்சாற்றலால் கேட்பவரின் முழுக்கவனத்தையும் ஈர்க்கும்படி பேசுவதே ஆகும்.

“நாநல மென்னும் நலனுடைமை அந்நலம் யாநலத் துள்ளதூஉம் அன்று”

என்னும் குறள் மூலம்,

“சொல்லை ஒலிக்க அடிப்படையாய் அமைவது நாக்கு. நாவால் பேசுவதன் மூலமாக எந்தவொரு செயலையும் சிறப்பாக முடிக்கும் ஆற்றலே சிறந்தது” என்று கூறுகிறார்.

சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது பேசத் தொடங்கிய நாம் வாழ்நாள் முழுவதும் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறோம். பேசுவதற்குரிய உறுப்பான நாக்கை நாம் அடக்கியாள வேண்டும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். அதாவது, ஒருவர் பேசும் சொல்லால் விளையும் நன்மை, தீமை அறிந்து கட்டுப்பாட்டுடன் பேசவேண்டும் என்பதை,

“யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால் சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு”

என்னும் குறள் மூலம் கூறுகிறார்.

நாவடக்கம் என்பதே சிறந்தது ஆகும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளில் எதனை அடக்கி ஆளாவிட்டாலும் நாம் நாவை அடக்கியாள வேண்டும்.

பேசும்போது தீய
வார்த்தைகளைப்
பயன்படுத்தினால் அது
கேட்பவரது மனதில்
மாறாது நிலைத்திருக்கும்
என்று வள்ளுவர்
கூறுகிறார்.

“தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு”

என்ற குறள் மூலம், தீயால் உடலில்
சுட்டால் புண்ணாகும். அந்தப் புண்ணுக்கு மருந்திட்டு
குணப்படுத்திவிடலாம். அந்தப் புண்ணின் வடுவானது
இருந்தாலும், புண் உள்ளே ஆறிவிடும். ஆனால்,
நாவினால் கூறிய தீய சொல்லால் ஏற்பட்ட
வடுவானது நீங்காது நிலைத்திருக்கும் என்று
கூறுகிறார். எனவே, பிறருடைய மனதைப்
புண்படுத்தும் சொற்களை எந்தச் சூழ்நிலையிலும்
பேசாது நாலை அடக்கியாள வேண்டும்.

7. பெரியோர் அறிவுரை நாடுவோம்

உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு உயிர்களையும் வழிநடத்த
ஒருவரின் அறிவுரையானது தேவைப்படுகிறது.
முன்னேற்றத்தின் பாதையில் செல்ல அனுபவத்தில்
சிறந்த பெரியவர்களின் வழிகாட்டுதல்
இன்றியமையாததாகும். பெரியவர்களும்
நம்மைப்போல் சிறு வயதைக் கடந்து வந்தவர்கள்
தான். எனவே, அவர்கள் சொல் கேட்டு நடத்தல்
நம்மை நல்வழிப்படுத்தும். சிறு வயதிலிருந்தே தன்னை
மேம்படுத்திக்கொள்ள பெரியோர் சொல் கேட்டு நடக்க
வேண்டும். அறிவுரை என்றாலே பெரும்பாலானோர்
விரும்புவதில்லை..

ஆனால், வழிகாட்டுதலாக எடுத்துக்கொண்டால் வாழ்வில் முன்னேறலாம்.

நாட்டின் தலைவனாக இருந்தாலும், சாதாரண குடிமகனாக இருந்தாலும் தன்னைவிட அறிவிலும், பண்பிலும், ஒழுக்கத்திலும் சிறந்த பெரியோரைத் துணையாகக் கொண்டு அவரைப் போற்றி வாழ்தலே வலிமைகளில் எல்லாம் மேலான வலிமை ஆகும்.

அறிவிற்கு சிறந்த பெரியவர்களோடு
உறவு கொண்டு, அவர்களின்
துணையோடு அவர்கள் காட்டும் வழியில்
நடப்பதே சிறந்ததாகும்.

“தம்மிற் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல்
வன்மையு ளெல்லாந் தலை”

மாணவர்கள், தன்னை விட
அறிவிற்கு சிறந்தவர்களோடு நட்பு கொண்டு, அவர்கள்
வழிநின்று நடப்பதன் மூலம் வாழ்வில் முன்னேற்றம்
அடையலாம். மேலும், அதுவே சிறந்த
வலிமையாகும் என்பதை வள்ளுவர் மேற்காணும்
குறள் மூலம் விளக்குகிறார்.

பொன், பொருள், மக்கள், பட்டம், பதவி, ஆட்சி, அதிகாரம் போன்ற எல்லாவற்றையும் விட அரிதானது பெரியாரைத் தமக்குரிய நண்பராகப் பெற்றுக் கொள்வதாகும். அவர்களின் அனுபவமே நமக்குச் சிறந்த வழிகாட்டுதலாக அமையும்.

நல்வழியைக் கற்பிக்கும், நல்வழிப்படுத்தும், நற்சிந்தனைகளைப் போதிக்கும் பெரியவர்கள் வாழ்க்கையில் கிடைப்பதே அரிது. அத்தகையோர்களை வாழ்வில் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதை,

“அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல்”

55

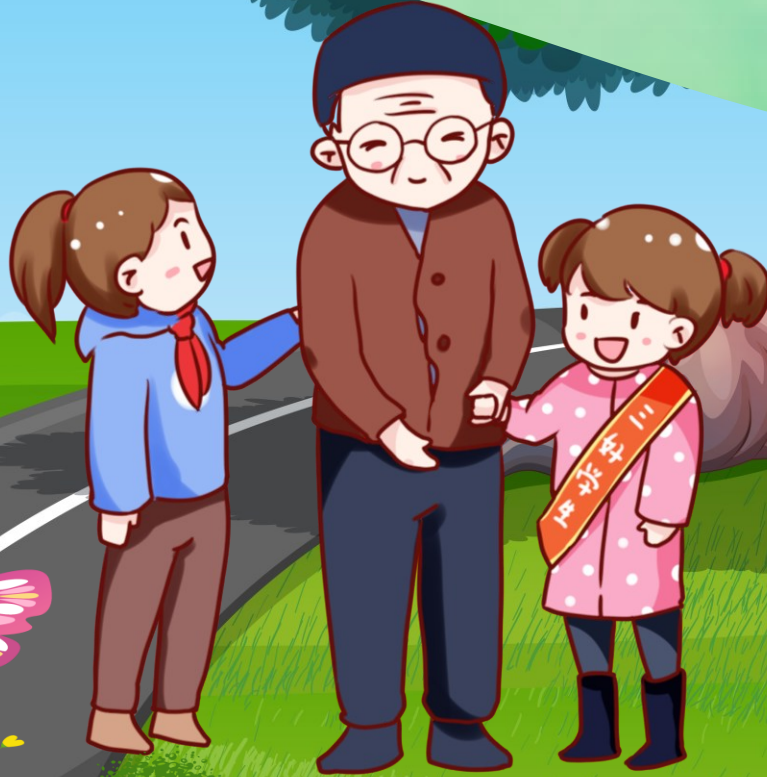
என்னும் குறளில் கூறுகிறார்.

நீச்சல், சிலம்பம், நடனம் போன்றவற்றில் நன்கு
தேர்ச்சி பெற்ற ஒருவரிடம் கற்கவே நாம் அனைவரும்
விரும்புவோம். அதுபோலவே பல்வேறு
அனுபவங்களின் மூலம், வாழ்வில் தேர்ச்சியடைந்த
பெரியவர்களின் அருமையை உணர்ந்து பழக
வேண்டும் என்று பின்வரும் குறளில் கூறுகிறார்.

“அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையார் கேண்மை
திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல்”

நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அரிய செல்வமான
பெரியோரைப் போற்றி மதிக்க வேண்டும்.
பெரியோர் என்று குறிப்பிடுவது வயதில்
பெரியோரை மட்டுமல்ல. அறிவில், பண்பில்,
குணத்தில், அனுபவத்தில் சிறந்த பெரியோரைப்
பேணிக்காக்க வேண்டும். அதுவே நமக்கு நன்மை
தரும்.

“பெரியாரைப் பேணாது ஒழுகிற் பெரியாரால்
பேரா இடும்பை தரும்”

என்னும் குறளில் பெரியோரைப் போற்றிப்
பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு போற்றிப்
பாதுகாக்கவில்லை என்றால் துன்பம் வரும் என்றும்
கூறுகிறார். நாமும் வள்ளுவர் கூறுவது போல்,
அறிவிலும், நற்பண்பிலும் சிறந்த பெரியோரைத்
துணைகொண்டு வாழ்வில் முன்னேற வேண்டும்.

8. அன்பு செய்வோம்

இனிமையாகப் பேசவும், சினத்தைத் தவிர்க்கவும்
அன்பு இன்றியமையாதது. “அன்பு” என்னும்
மூன்றெழுத்து மந்திரச் சொல்லே இந்த உலகை
ஆள்கிறது. அனைத்து உயிர்களிடமும் இருக்க
வேண்டிய உயரிய, உன்னதமான பண்பு ‘அன்பு’
ஆகும். அன்பினால் சாதிக்க முடியாதது
எதுவுமில்லை.

உயிர்களிடம் இரக்கம் காட்டுதல், பிறருக்கு உதவி செய்தல், இனிமையாகப் பேசுதல், நட்புடன் பழகுதல் போன்ற அனைத்து நற்பண்புகளுக்கும் அடிப்படையாக அமைவது அன்பு தான்.

இரக்கம் காட்டுதல்

பிறருக்கு உதவி

இனிமையாகப் பேசுதல்

கோபம், வெறுப்பு, பொறாமை போன்ற தீய குணங்களை அழிக்கும் சக்தி அன்பிற்கு உண்டு. பொறுமையும் பரிவும் உள்ளது அன்பு.

பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு மனம் வருந்துவது அன்பு. இத்தகைய சிறப்புகள் பொருந்திய அன்பினைப் பற்றி வள்ளுவர் “அன்புடைமை” என்ற அதிகாரத்தில் கூறுகிறார்.

பிறர் துன்பத்தில் இருக்கும் போதும், வருத்தத்தில் இருக்கும் போதும் உதவும் பொருட்டு தன்னையறியாமல் வெளிப்படுவதே அன்பு. அத்தகைய அன்பினை யாராலும் கட்டுப்படுத்த இயலாது.

“அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்”

என்னும் குறளில் ஒருவரின் அன்பினை
அடைத்து வைக்க தாழ்ப்பாள் இருக்கிறதா? என்று
வள்ளுவர் வினவுகிறார். ஒருவரின் துன்பத்தைப்
பார்க்கும்போது, கண்களில் இருந்து கண்ணீராக
அன்பு வெளிப்படுகிறது. இவ்வாறு வெளிப்படும்
அன்பினை அடைத்துத் தாழிட்டு யாராலும்
கட்டுப்படுத்த இயலாது என்று கூறுகிறார்.

சிறு குழந்தைகள் நண்பர்களுடனோ, வீட்டில் உள்ளவர்களுடனோ விளையாட்டுப் பொருளையோ, உணவுப் பொருளையோ பகிர்ந்துகொள்ள அன்பே அடிப்படையாக அமைகிறது. அன்பில்லாதாவர்கள் தன்னிடமுள்ள பொருட்களைக் கூட பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பமாட்டார்கள். ஆனால், அன்புடையவர்களோ தனது வாழ்க்கையே பிறருக்காகத்தான் என்று எண்ணி வாழ்வர்.

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”

பிறருக்குப் பயன்படும் பொருள் தன்னிடம்
இருக்கும்போது, அது தனக்குப் பின்னர்
தேவைப்படும் என்று எண்ணாமல், அந்தப்
பொருளைக் கொடுத்து மகிழ்பவரே அன்புடையவர்
ஆவர். இதற்கு இரத்த தானம் மற்றும் உடலுறுப்புகள்
தானம் செய்பவர்களைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

எலும்பு இல்லாத உயிர்களை
வெயில் வாட்டி வதைப்பதைப்
போல, பிற உயிர்களிடம் அன்பு
காட்ட வேண்டும் என்பதை
உணர்ந்தும் அன்பு
காட்டாதவர்களை அவர்கள் மனமே
வருத்தும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

“என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்.”

என்னும் குறள் மூலம் உடலும் உயிரும்
இணைந்து வாழ்வதே அன்புநெறியைக்
கடைப்பிடிப்பதற்காகத் தான் என்பதை
ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து வாழ வேண்டும்.

உடலுக்கு மதிப்பைத் தரும் உயிரைப் போன்றது அன்பு. அந்த அன்பு இல்லாதவர்களின் உடலானது எலும்புகளின் மேல் தோலினைப் போர்த்தியதைப் போன்றதாகும்.

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு”

என்னும் குறளில் அன்பின் வழியில் வாழ்பவர்களின் உடல்களே உயிருடைய உடல்கள்,

உள்ளத்தில் அன்பில்லாதவர்களின் உடல்கள் வெறும் எலும்புகள் போர்த்தப்பட்ட உடல்களே என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். அன்பு காட்டுதல் என்பது மனிதர்களிடம் அன்பு காட்டுவது மட்டுமன்று. பறவைகள், விலங்குகள் போன்ற பிற உயிர்களிடமும் அன்பு காட்ட வேண்டும். அன்பு எதையும் சாதிக்க வல்லது என்பதை உணர்ந்து வாழ வேண்டும்.

1. நல்லதையே செய்வோம்

நமது சொல்லும் செயலும் நம் எண்ணங்களின்
வெளிப்பாடே ஆகும். எனவே, நாம் எப்போதும்
நல்லனவற்றையே சிந்திக்க வேண்டும்;
நல்லனவற்றையே செய்ய வேண்டும். எந்தச்
செயல்களெல்லாம் நமக்குத் துன்பம் தரும் என
எண்ணுகிறோமோ, அவற்றை நாம் பிறருக்குச்
செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும். தீங்கினை
வள்ளுவர் 'இன்னா' என்று கூறுகிறார்.

‘இன்னா’ என்ற சொல்லுக்குத் துன்பம் என்றும் பொருள். அதாவது பிறருக்குத் துன்பம் தரக்கூடிய தீய செயல்களைச் செய்யாதிருத்தலே ‘இன்னா செய்யாமை’ ஆகும்.

தமக்குத் தீங்கு செய்தவர்களைத் தண்டிக்க விரும்பினால், அவர் வெட்கப்படும்படி நன்மையைச் செய்து, அவர் செய்த தீமையையும் மறந்துவிட வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக தீமையை மனதிற்கொண்டு பழி வாங்கும் எண்ணம் கொள்ளுதல் கூடாது.

“இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்”

என்னும் குறளில், தீமை செய்தவருக்கும்
நன்மையே செய்ய வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

ஆம், தீமை செய்தவரைத் தண்டிக்க
விரும்பினால், அவர் தாம் செய்த தவறை
உணரும்படிச் செய்ய வேண்டும். அதாவது, தீமை
செய்தவருக்கும் நன்மையே செய்ய வேண்டும்.
ஒருவர் செய்த தீமையை எவரிடமும் சொல்லக்
கூடாது.

அதேபோல் தான் செய்த நன்மையையும்
எவரிடமும் சொல்லக் கூடாது என்பதே வள்ளுவர்
கருத்தாகும்.

பிறர் செய்த தீமையால் தனக்கு ஏற்பட்ட
துன்பத்தை அனுபவித்து உணர்ந்தவன், பிற
உயிர்களுக்கும் அந்தத் துன்பத்தைச் செய்ய
எண்ணக் கூடாது

“தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்”

“பிறருக்கு நன்மை செய்தால் அவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள் என்றும், துன்பம் தரக்கூடிய செயல்களைச் செய்தால் துன்பப்படுவார்கள் என்றும் தெரிந்தவர்கள் பிறருக்குத் தீங்கு செய்வது எதனால்?” என்று வள்ளுவர் வினவுகிறார். அவ்வாறு வினவுவதோடு மட்டுமல்லாமல், தனக்குத் துன்பம் தருவது என அறிந்த ஒன்றைப் பிறருக்குச் செய்யக் கூடாது என்றும் கூறுகிறார்.

பிறருக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாது என்று கூறிய
வள்ளுவர், அவ்வாறு தீங்கு செய்தால் அந்தத்
தீமை மீண்டும் தனக்கே வந்து சேரும் என்பதை,

“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்”

என்னும் குறளில் கூறுகிறார்.

பிறருக்குத் துன்பம் தருவனவற்றை ஒருவர்
முற்பொழுதில் செய்தால், அத்துன்பத்தை
அனுபவித்தவர் மீண்டும் தீங்கு செய்ய
வேண்டுமென்பதில்லை. அந்தத் துன்பமானது
வேறொரு வழியில் வந்தே தீரும்.

முன்பு உதவி செய்த ஒருவர்,
பின்னர் மிகப்பெரிய துன்பத்தைச்
செய்தாலும், அவர் முன்பு செய்த
நன்மையை நினைத்தலே, அந்தத்
துன்பத்தையும் மறக்கச் செய்துவிடும்.

“கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர்செய்த
ஒன்றுநன்று உள்ளக் கெடும்”

என்னும் குறளில், உயிர் வருந்தும் அளவிற்கு
ஒருவர் துன்பம் செய்தாலும், முன்பு அவர் செய்த
நன்மையை மனதிற்கொண்டு அந்தத் துன்பத்தை
மறந்துவிடுதல் வேண்டும் என்கிறார். வளரும்
இளம்பருவத்தினர் வள்ளுவர் கூறுவது போல்,
தீமையை மனதளவிலும் எண்ணாமல், நன்மை
செய்து வாழ்வதே சிறப்பானதாகும்.

10. நட்பாய் இருப்போம்

நட்பு என்பது அனைவரது வாழ்விலும்
இன்றியமையாத ஒன்று. நாடு, மதம், இனம், மொழி
என்ற வேறுபாடுகளின்றிப் பழகும் ஓர் உன்னத உறவு
நட்பு. நட்பு, நட்பின் சிறப்பு, நட்பின் தன்மை
போன்றவற்றைப் பற்றித் தன் குறட்பாக்களில்
வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

நட்பிற்கான அடையாளத்தை வள்ளுவர்,
அழகாக ஒரு உவமை கொண்டு விளக்குகிறார்.
ஒருவன் அணிந்திருக்கும் ஆடை விலகும் போது,
அதைச் சரிசெய்ய அவனுடைய கை எப்படி
விரைந்து செல்லுமோ, அதுபோல தன்
நண்பனுக்குத் துன்பம் வந்தால் விரைந்து சென்று
உதவி செய்வதே நல்ல நட்பிற்கான அடையாளம்
என்கிறார் வள்ளுவர்.

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு”

அன்பின் அடிப்படையில் நல்லொழுக்கம்
உடையவர்களின் நட்பே நல்ல நட்பு ஆகும். ஒரு
நல்ல நட்பானது எப்படி இருக்க வேண்டும்
என்பதைத் திருவள்ளுவர் பல்வேறு உவமைகளைக்
கொண்டு விளக்குகிறார்.

நல்ல நட்பு என்பது
நாளுக்குநாள் வளரும்
தன்மையுடையது. நல்ல நூலைப்
படிக்கப் படிக்க இன்பம்
தருவதைப் போல, நல்ல நட்பு
பழகப்பழக இனிமையும்
நன்மையும் தரும்.

“நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு”

ஒரு மாணவன் புத்தகங்களைப் படிக்க படிக்க
அறிவு வளர்வதைப் போல,
பண்பிற்சிறந்தவர்களோடு பழகும்போது
நற்பண்புகள் மேன்மேலும் வளர்ந்து இனிமை
தரும்.

நல்ல அறக்கருத்துகளைக் கூறும் நூல்கள்,
வாழ்நாள் முழுவதும் படிப்பதற்கு ஏற்றவையாகும்.
அத்தகைய நூல்களைத் தொடர்ந்து படிக்கும்போது
நூலின் பொருட்சுவையினை முழுமையாக அறிய
முடியும்.

படித்து அறிந்து கொண்டதைப் பிறருக்குக்
கூறுவதன் மூலம் மேலும் கருத்துகளை நினைவில்
கொள்ள முடியும். அதுபோல், பண்புடையவர்களோடு
பழகப் பழக அவர்களின் நல்லியல்புகளை அறிந்து
கொள்ள முடியும். நல்ல நட்பு எப்படி இருக்க
வேண்டும் என்று கூறிய வள்ளுவர் நல்ல நட்பு எப்படி
இருக்கக் கூடாது என்பதையும் பின்வரும் தனது குறள்
மூலம் கூறுகிறார்.

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து
அகநக நட்பது நட்பு”

என்னும் குறளில் முகம் மட்டும் மலரும்படி நட்பு
கொள்வது நட்பன்று. உள்ளம் மகிழும்படி நட்பு
கொள்வதே நட்பாகும் என்கிறார். மேலும், சிரித்துப்
பேசி மகிழ்வதுடன், நண்பர்கள் தவறு செய்தால்
எடுத்துக் கூறி திருத்துவதும் நட்பாகும் என்பதை
வள்ளுவர்,

“நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல் மிகுதிக்கண்
மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு”

என்னும் குறளில் கூறுகிறார்.

நட்பு என்பது சிரித்துப்பேசி மகிழ்வதற்கு
மட்டுமன்று. தவறு செய்யும் நண்பனை
உரிமையுடன் கண்டித்து அவனை
நல்வழிப்படுத்துவதே நல்ல நட்பு என்பதை
உணர்ந்து வள்ளுவர் கூறும்படி நட்பு கொள்வோம்..

11. முயற்சி செய்வோம்

முயற்சியும் பயிற்சியும் மனிதர்களுக்கு மிகவும் அவசியமானவை. முயன்றால் முடியாதது இந்த உலகில் எதுவுமேயில்லை. குழந்தை தவழ்ந்து, பிறகு எழுந்து நடக்க ஆரம்பிப்பதே முயற்சி தான். வாழ்வின் ஒவ்வொரு சூழலிலும் நாம் செய்யும் முயற்சி நமக்கு வெற்றியையும், அனுபவத்தையும் தருகிறது. முயற்சி இல்லாத ஒரு செயல், சிறகில்லாத ஒரு பறவை உயரமாகப் பறப்பதற்கு முயற்சிப்பதைப் போன்றது.

முயற்சியே நம்மை வாழ்வின் முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டு செல்லும். சிலந்தி பலமுறை கீழே விழுந்தாலும், தொடர்ந்து முயன்று வலையைப் பின்னுவதே விடாமுயற்சிக்கான சிறந்த சான்றாகும்.

இடைவிடாமல் ஊக்கத்துடன் செய்யும் முயற்சி செல்வத்தைத் தந்து வாழ்வில் முன்னேறச் செய்யும். ஆனால், ஒருவர் எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் இருந்தால், தன்னிடம் இருக்கும் செல்வத்தையும் இழந்து துன்பத்தை அனுபவிக்க நேரிடும்.

“முயற்சி திருவினை ஆக்கும் முயற்றின்மை இன்மை புகுத்தி விடும்”

என்னும் குறளில், முயற்சியுடன் கூடிய கடின உழைப்பு வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அனைத்துச் செல்வங்களையும் தரும். ஆனால், முயற்சி இன்மையோ வறுமையைத் தரும் என்கிறார் வள்ளுவர். நாம் ஒரு செயலைச் செய்யும் பொழுது எத்தகைய இடர்பாடுகள் வந்தாலும் சோம்பலுக்கு இடம் கொடுக்காமல் முயற்சியுடன் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும்.

“அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்”

ஒரு செயலைச் செய்வது அரிதானது என்று
எண்ணி தளர்ச்சியடையக் கூடாது. தொடர்ந்து
செய்யும் முயற்சியே அதற்கான பெருமையைத்
தரும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

தெய்வத்தால், தனது
வினையால் முடியாத
செயலைவிட, இடைவிடாத
முயற்சியுடன் உடலையும்
உயிரையும் வருத்தி செய்யும்
செயலுக்குத் தகுந்த பலன்
கிடைக்கும் என்பதை வள்ளுவர்,

“தெய்வத்தான் ஆகா தெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்”

எந்தவொரு வேலையாக இருந்தாலும் துணிந்து
இறங்கி, விடா முயற்சியுடன் உழைத்தால் அந்த
உழைப்பு ஒருபோதும் வீண்போகாது. முயற்சிக்கேற்ற
பலன் உறுதியாய்க் கிடைக்கும். மாணவப்பருவத்தில்
போட்டித்தேர்வுகள், விளையாட்டுப்போட்டிகள்
போன்றவற்றில் தொடர்ந்து முயற்சி செய்து வெற்றி
பெற வேண்டுமென்பதே வள்ளுவர் கூற்று.

12. விருந்தினரை உபசரிப்போம்

மக்களின் உயரிய பண்புகளில் ஒன்று
விருந்தோம்பல். நம் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களை
இன்முகத்தோடு வரவேற்று உபசரித்தலே
விருந்தோம்பல். வீட்டிற்கு வருபவர்களுக்குத் தண்ணீர்
கொடுப்பதில் இருந்து விருந்தோம்பல்
தொடங்குகிறது. விருந்தினர்களை வரவேற்கும் முறை,
உபசரிக்கும் முறை பற்றித் திருவள்ளூர், தனது
குறட்பாக்களில் கூறுகிறார்.

விருந்தினர்களை இன்முகத்தோடும்,
முகமலர்ச்சியோடும் வரவேற்று உபசரிக்க
வேண்டும். இல்லையெனில் அவர்கள் மனம்
வருந்தி முகம் வாடிவிடும்.

“மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து”

பூக்களுக்குள் மென்மையான அனிச்சப்பூ
முகர்ந்து பார்த்தாலே வாடிவிடும். அது போல,
முகத்தில் மலர்ச்சி இல்லாமல் பார்த்தாலே
விருந்தினர் முகம் வாடிவிடும். எனவே,
விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்க வேண்டும்
என்கிறார் வள்ளுவர்.

இன்முகத்தோடு விருந்தினர்களை வரவேற்று
உபசரிப்பவன் இல்லத்தில் செல்வமும் மகிழ்ச்சியும்
நிறைந்திருக்கும். இதனையே வள்ளுவர்,

“அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து
நல்விருந்து ஒம்புவான் இல்”

என்னும் குறள் மூலம் கூறுகிறார்.

செல்வம் யாரிடம் உள்ளது, எதற்குப்
பயன்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்தே
சிறப்படைகிறது.

செல்வம் யாரிடம் உள்ளது, எதற்குப் பயன்படுகிறது
என்பதைப் பொறுத்தே சிறப்படைகிறது. விருந்தினரை
இன்முகத்தோடு வரவேற்று உபசரிப்பவனிடம் உள்ள
செல்வமே செல்வமாகக் கருதப்படுகிறது.
அத்தகையோரின் இல்லத்தில் மனமகிழ்ச்சியும்
நிலைத்திருக்கும். தனக்குக் கிடைத்த உணவினைப் பசித்த
உயிர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துத் தானும் உண்பதே
சிறந்த அறமாகும்.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை”

அறநூல்களில் பல்வேறு அறங்கள்
கூறப்பட்டுள்ளன. பிற உயிர்களின் பசியைப்
போக்கி, பகுத்து உண்டு வாழ்தலே, நூலோர்
கூறியுள்ள அறங்களில் எல்லாம் தலை
சிறந்ததாகும். இத்தகைய பகிர்ந்து உண்ணுதல்
என்பதை பள்ளிப்பருவத்தில் நண்பர்களுடன்
பகிர்ந்து உண்பதில் இருந்தே கடைப்பிடிக்க
வேண்டும்.

நண்பர்களுடன்

மட்டுமல்லாது

உடன்பிறந்தவர்களிடமும்

உறவினர்களிடமும்

பகிர்ந்து உண்ண வேண்டும்.

நம் வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரோடு எதையும்
பகிர்ந்து உண்ண வேண்டும். அது, சாவிலிருந்து
காப்பாற்றக்கூடிய மருந்தேயாயினும் தனித்து
உண்ணக்கூடாது.

“விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று”

என்னும் குறளில் வீடு தேடி வந்த விருந்தினர்
வீட்டிற்கு வெளியில் இருக்கும்போது, தான்
மட்டும் உண்டு பசியைப் போக்கிக் கொள்ள
கூடாது. அது அமிழ்தமே ஆனாலும்
விருந்தினருக்குக் கொடுத்து உண்ண வேண்டும்
என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். வள்ளுவர் கூறும்
விருந்தோம்பல் என்னும் உயரிய பண்பினை
வாழ்வில் பின்பற்றி வாழ்வோம்.

13. நன்றியுடன் இருப்போம்

ஒருவர் நமக்கு உதவி செய்யும்போது நமது உணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்காக நாம் “நன்றி” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறோம். நம் வாழ்வில் நாம் எதை வேண்டுமானாலும் மறக்கலாம். ஆனால், ஒருவர் செய்த உதவியை மட்டும் மறத்தல் கூடாது. நமக்கு தீமை செய்தவருக்குக் கூட தீமை செய்தல் கூடாது. திருவள்ளூர் தனது குறட்பாக்களின் மூலம் நன்றியறிதல் பற்றி விளக்கியுள்ளார். ஒவ்வொருவரும் தம்மால் இயன்ற அளவு பிறருக்கு நன்மை செய்து வாழ வேண்டும்.

அதுமட்டுமல்லாது பிறர் செய்த நன்மையை
மறக்காமல் வாழ வேண்டும். ஒருவர் செய்த
உதவி சிறியதாக இருந்தாலும், அதனை
மறக்கக்கூடாது. அந்த உதவி சிறியதாக
இருந்தாலும் காலத்தில் செய்த உதவி அதனால்
அது இந்த உலகைவிடப் பெரியது என்பதை
வள்ளுவர்,

“காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது”

என்னும் குறளில் கூறியுள்ளார்.

ஒருவர் நமக்குச் செய்த உதவி சிறியதா பெரியதா
என்பது முக்கியமன்று. (செய்த உதவியின்
தன்மையையும் அதன் பலனையும் எண்ணிப்பார்க்க
வேண்டும்) தகுந்த காலத்தில் செய்த உதவி பரந்து
விரிந்த உலகத்தைக் காட்டிலும் மிகப்பெரியதாகும்.

ஒருவர் தினையளவு சிறிய உதவியைச் செய்தாலும், அதன் பயனை உணர்ந்தவர் பலவழிகளில் பயன்தரக்கூடிய பனையளவாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை,

“தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக் கொள்வர் பயன்தெரி வார்.

என்னும் குறளில் கூறியுள்ளார்.

ஒருவர் செய்த உதவியைப் பொருள் அளவில் எண்ணாது, அதன் பயன் அளவைக் கருத்திற்கொண்டு நோக்க வேண்டும். ஒருவர் செய்த நன்றியை ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாது; ஒருவேளை தீமை செய்திருந்தாலும் அதை உடனே மறத்தல் வேண்டும் என்று வள்ளுவர் பின்வரும் குறளில் கூறுகிறார்.

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்லது
அன்றே மறப்பது நன்று”

எந்த அறத்தை மறந்தாலும் வாழ்வதற்கு வழி
உண்டு. ஆனால், ஒருவர் செய்த நன்றியை
மறந்தவர்க்கு அதிலிருந்து மீண்டு வாழ வழியே
இல்லை.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்
உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்னும் குறளில் எவ்வகையான தீமை செய்தவருக்கும், அத்தீமையிலிருந்து விடுபட வழி உண்டு. ஆனால், ஒருவர் செய்த உதவியை மறந்து துன்பம் செய்தவனுக்கு அத்தீமையிலிருந்து தப்பிப் பிழைக்க வழியே இல்லை என்று கூறுகிறார் வள்ளுவர். ஒருவர் செய்த உதவி சிறிதேயாயினும் அதனைப் பெரிதாக எண்ணி மறக்காமல் வள்ளுவத்தைப் பின்பற்றி வாழ்வோம்.

14. ஊக்கமுடன் இருப்போம்

வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்ற ஒவ்வொருவரின் வெற்றிக்கும் காரணம் தன்னம்பிக்கை, உழைப்பு, விடாமுயற்சி போன்றவையே ஆகும். இந்த வேறுபட்ட சொற்களுக்கெல்லாம் திருவள்ளூர் கூறும் ஒரே சொல் 'ஊக்கம்' என்பதாகும்.

தன்னம்பிக்கை

உழைப்பு

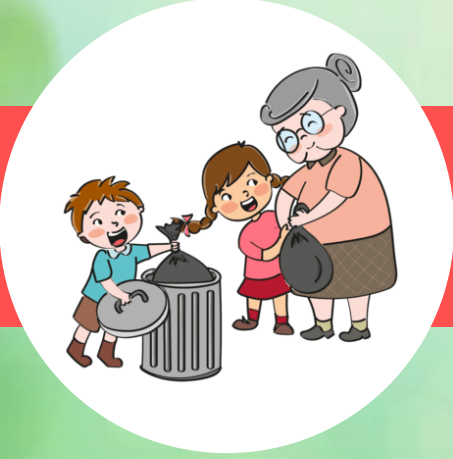
விடாமுயற்சி

எப்போதுமே நாம் எண்ணும் எண்ணங்கள்
உயர்வாக இருக்க வேண்டும். அதுவே நம் செயலில்
பிரதிபலிக்கும். உயர்வான எண்ணமே வெற்றிக்கு
வழிவகுக்கும். நம்மால் முடியாது என்று நினைக்கும்
ஒரு செயலை யாரோ ஒருவர் எங்கோ
செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து
ஊக்கத்துடன் செயல்பட வேண்டும்.

நாம் ஒரு இலக்கை நோக்கி முன்னேறும் போது
நம் எண்ணம் எப்போதும் உயர்வானதாகவே
இருக்க வேண்டும். சில வேலைகளில் வெற்றி
கைகூடாமல் போனாலும் உயர்ந்த எண்ணத்தைக்
கைவிடக்கூடாது.

“உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது
தள்ளினுந் தள்ளாமை நீர்த்து”

எண்ணுவது எல்லாம் உயர்ந்த எண்ணங்களாக
மட்டுமே இருக்க வேண்டும். அந்த எண்ணங்கள் சில
நேரம் கை கூடி நல்ல பலன் தரும். சில நேரம்
பயனில்லாமல் போகவும் வாய்ப்புள்ளது. அந்தச்
சூழலிலும் உயர்வாக எண்ணுவதை விடாமல்
தொடர்ந்து ஊக்கத்தோடு செயல்படவேண்டும் என்று
வள்ளுவர் மாணவர்களுக்குக் கூறுகிறார்.

ஆம், பள்ளிப்பருவத்தினர் போட்டிகளில் பங்கேற்கும் போது வெற்றி, தோல்வி என்பதைக் கடந்து, தொடர்ந்து ஊக்கத்துடன் செயல்பட வேண்டும். நீர் மலர்களான அல்லி, தாமரை முதலியவற்றின் வளர்ச்சி நீர் மட்டத்தைப் பொறுத்தே அமையும். அதுபோலவே, ஒருவரின் உள்ளத்திலுள்ள ஊக்கத்தின் அளவிற்கேற்ப வாழ்வில் உயர்வு இருக்கும் என்பதை வள்ளுவர்,

“வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனையது உயர்வு”

என்னும் குறளில் கூறுகிறார்.

ஒரு செயலைச் செய்வதற்குத் தளர்வில்லாமல்,
உள்ளத்தைச் செலுத்தும் ஊக்கமே ஒருவரிடம் உள்ள
சிறந்த செல்வமாகும். ஊக்கமில்லாதவர் வேறு எந்தச்
செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தாலும் ஏதுமில்லாதவரே
ஆவர்.

“உடையர் எனப்படுவது ஊக்கம்அஃது இல்லார்
உடையது உடையரோ மற்று”

என்னும் குறளில், ஊக்கம் என்னும் செல்வம்
உடையவரே செல்வம் உடையவர் என்கிறார்
வள்ளுவர். அவர்கள் நிலையில்லாத
பொருட்செல்வத்தைச் செல்வமாக எண்ணமாட்டார்கள்.
ஊக்கத்தின் மூலம் பொருட்செல்வத்தை ஈட்ட முடியும்.
ஆனால், பொருட்செல்வத்தின் மூலம் ஊக்கத்தைப்
பெற இயலாது.

இளமைப்பருவத்தினர் மனம்தளராமல்
ஊக்கத்துடன் செயல்பட்டு வாழ்வில் முன்னேற
வேண்டும் என்பதே வள்ளுவர் கூறும் அறிவுரை
ஆகும்.

15. உதவி செய்வோம்

“இயல்வது கரவேல்” என்ற ஓளவையின் வாக்கிற்கேற்ப இயன்ற அளவு பிறருக்கு உதவ வேண்டும். பிறருக்கு உதவுதல் என்பது அனைவரிடமும் இருக்க வேண்டிய குணம் ஆகும்.

உதவி செய்தல் என்பது பணமாகவோ, பொருளாகவோ உதவி செய்தல் மட்டும் அல்ல; வயதில் முத்தவர்களுக்கு, நண்பர்களுக்கு, வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு நம்மால் இயன்ற சிறு சிறு உதவிகளைச் செய்வதும் ஆகும்.

பிறருக்குக் கொடுத்து உதவுவதே 'நகை'.

அவ்வாறு கொடுத்து உதவும் போது
இல்லாதவர்க்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும்.
உதவி செய்வதற்குப் பலனாக மற்றதை
எதிர்பார்த்துச் செய்தல் கூடாது என்பதை வள்ளுவர்,

“வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து”

என்னும் குறளில் கூறுகிறார்.

பள்ளிப்பருவத்தில் உடன் பயிலும்
மாணவர்களுக்குச் சிறுசிறு பொருட்களைக்
கொடுத்து உதவுதல் வேண்டும். அவ்வாறு
உதவும்போது எவ்வித பலனையும் எதிர்பார்த்து
செய்தல் கூடாது. வாழ்க்கையின் இன்றியமையாத்
தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இயலாத
வறியவர்கட்கு

அவர்களின் தேவையறிந்து, அவர்கள் கேட்காமலே கொடுத்து உதவும் கொடையே ஈகை ஆகும். பிறருக்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்னும் ஈதல் பண்புடையவரின் நிலை கூட தம்மிடம் வந்து உதவி என்று கேட்போரின் மலர்ந்த முகத்தைக் காணும் வரை இரப்பவரின் நிலையிலேயே இருக்கும்.

“இன்னாது இரக்கப் படுதல் இரந்தவர் இன்முகங் காணும் அளவு”

என்னும் குறளில் பொருளுதவி வேண்டி
வந்தவரின் துன்பத்தைப் போக்கும் வரை
கொடையாளனின் உள்ளமும் வருந்தும்.
கொடையாளன் உதவி செய்தவுடன் வறியவனின்
முகம் மலர்வதைக் கண்டு, கொடுத்தவனும்
மகிழ்வான் என்று கூறுகிறார்.

இல்லாதவர்க்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும்
என்று கூறிய வள்ளுவர், பிறரின் பசியைப்
போக்குவதும் சிறந்த செயல் என்கிறார். பசியின்
கொடுமை ஒருவனது உடல் நலத்தை மட்டுமல்லாது,
நல்ல பண்புகளையும் அழித்துவிடும். அத்தகைய
பசியைப் போக்கி உணவளித்தலும் ஒருவரை
உதவியாகும். அவ்வாறு பசியை ஆற்றுவது சிறந்த
நிலையான செல்வமாகக் கருதப்படும்.

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி”

என்னும் குறளில் நாம் தேடிய
பொருட்செல்வமானது வறியவர் பசியைப் போக்கப்
பயன்பட வேண்டும். அதற்குச் செய்யும் செலவானது
அழிவு அன்று. அதுவே பொருளுக்கு நல்ல
வைப்பகம் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

வள்ளுவர் கூறுவதுபோல் பிறருக்கு உதவுதல்
என்னும் நற்பண்பினை இளமைப்பருவத்தில் இருந்தே
வளர்த்து வாழ்வில் முன்னேறுவோம்.

16. நல் உணவை உண்போம்

நோயற்ற வாழ்வு வாழ நாம் உண்ணும் உணவு
இயற்கை உணவாக இருத்தல் வேண்டும். உணவைச்
சுவைக்காகவோ, வயிறை நிறைப்பதற்காகவோ
உண்ணாமல் அதை மருந்தாக எண்ணி உண்டால்
நாம் நோயற்ற வாழ்வை வாழலாம். எனவே,
உணவின் தன்மையை அறிந்து, அளவாக உண்ண
வேண்டும். முன்பு உண்ட உணவு செரித்த பிறகு,
அளவாக உண்பதே நோயின்றி வாழ வழிவகுக்கும்.

“அற்றால் அளவறிந்து உண்க அஃதுடம்பு
பெற்றான் நெடிதுய்க்கும் ஆறு”

பெரும்பாலான நோய்கள் செரிக்காத உணவாலும், பொருந்தாத உணவாலும், மிகுதியான உணவாலுமே உண்டாகின்றன. ஒவ்வொருவரும் முன்பு உண்ட உணவு செரிமானமாகிய பிறகே அடுத்த வேலைக்கான உணவினை உட்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு உண்ணும்போது உடலைப் பேணிக்காக்க தனியே மருந்துகளை உட்கொள்ளத் தேவையில்லை.

உணவைப் பார்க்கும் போதும், நினைக்கும் போதும் சாப்பிடக் கூடாது. வயிற்றுக்குத் தேவைப்படும் போது பசியுணர்வின் மூலம் வெளிப்படும். ஆரோக்கியமான வாழ்க்கைக்கு நன்கு பசித்த பின்னரே உணவு உண்ண வேண்டும்.

“அற்றது அறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல துய்க்க துவரப் பசித்து”

என்னும் குறளில் முன்பு உண்ட உணவு
செரித்ததை உணர்ந்து நன்கு பசித்த பின்னரே
உணவு உண்ண வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர்.
சிலருக்கு சில உணவுகள் ஒவ்வாமையை
உண்டாக்கும். உடலுக்கும், உள்ளத்திற்கும்
ஒவ்வாத உணவை உண்ணக்கூடாது. உடலுக்கு
ஏற்ற உணவானாலும் அளவாகவே உண்ண
வேண்டும்.

“மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறுத்துண்ணின்
ஊறுபாடு இல்லை உயிர்க்கு”

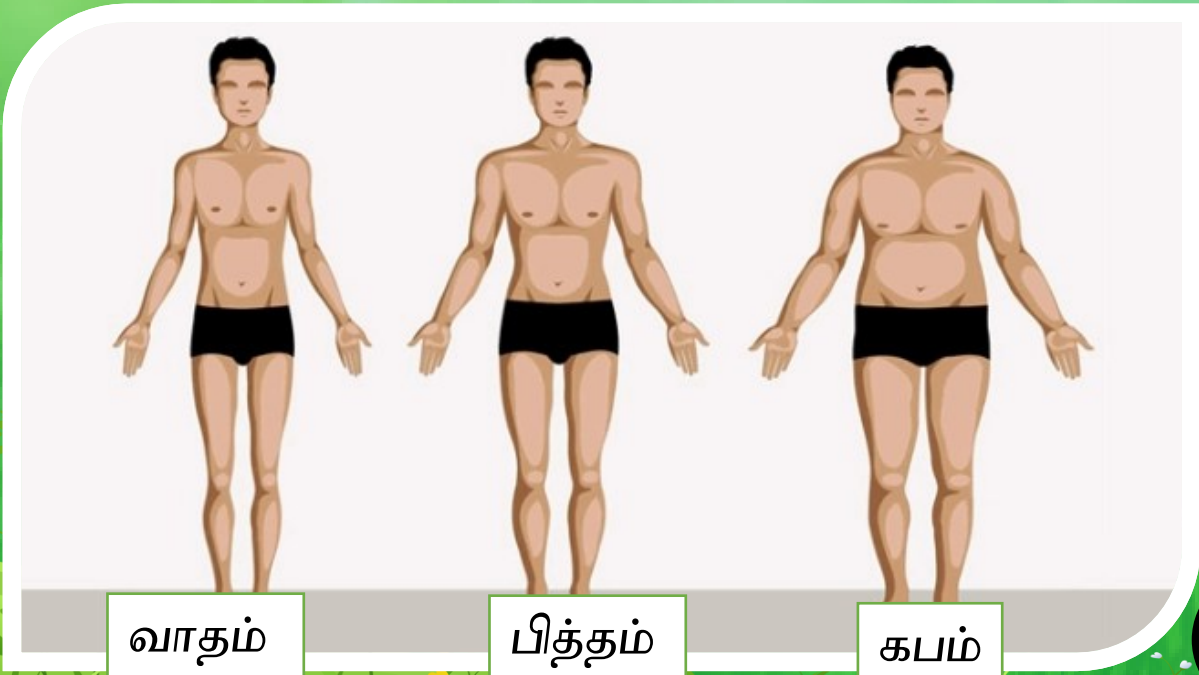
என்னும் குறளில் வள்ளுவர் கூறும்படி அளவாக
உண்டால் வளமாக வாழலாம். பெரும்பாலான
குழந்தைகளுக்கு இனிப்பு வகைகள் விருப்பமானதாக
இருந்தாலும் அவற்றை அதிகமாக உண்ணக்கூடாது.

வாதம், பித்தம், கபம் மூன்றும் சரியான
முறையில் இருந்தால் தான், உடல் இயக்கம்
சீராகவும் ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கும்.

“மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய முன்று”

என்னும் குறளில் வாதம், பித்தம், கபம் மூன்றும்
அதிகரித்தாலும் குறைந்தாலும் உடலுக்குக் கேடு
விளைவிக்கும் என்கிறார் வள்ளுவர். வாதத்தினால்
எலும்பு, தசை வலி போன்ற நோய்களும்
பித்தத்தினால் அஜீரணம் போன்ற நோய்களும்
கபத்தினால் சளி, இருமல் போன்ற நோய்களும்
ஏற்படும். உணவு உண்ணும் முறையறிந்து அளவாக
உண்டு நோயின்றி வளமாக வாழ்வோம்.

மனித வாழ்வின் முக்கிய அங்கங்களான அறம், பொருள், இன்பத்தைப் பற்றி விளக்கும் நூல் திருக்குறள். இந்நூல் இன்சொல் பேசுதல், அன்பு, உண்மைபேசுதல், விருந்தோம்பல், நன்றியறிதல் போன்ற மனித மாண்புகளை எடுத்துரைக்கிறது. மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது திருக்குறளைப் படிப்பவர்கள் அனைவருக்கும் நல்ல வாழ்வியல் நெறிகளைக் கூறுகிறது. மாணவர்களின் வாழ்விற்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகிறது.

நன்றியறிதல்

இன்சொல் பேசுதல்

அன்பு

விருந்தோம்பல்

உண்மைபேசுதல்

126

திருக்குறள் என்பது நமக்குக் கிடைத்த பொக்கிஷம்.
அதனைக் காப்பது ஒவ்வொருவரின் கடமை.
குறட்பாக்களில் உள்ள நற்கருத்துகளைப் படித்து,
வாழ்வில் முன்னேறுவோம். இவ்வுலகத்தில் வாழும்
முறையறிந்து வாழ்ந்தால், வாழ்வில் முன்னேற்றம்
காணலாம் என்பதையே வள்ளுவம் கூறுகிறது.
குறள் கூறும் அறக்கருத்துக்களை வாழ்வில்
பின்பற்றி உயர்வோம்.

வள்ளுவம் காட்டும் வாழ்வியல்

உலகத்தமிழ்க் கல்விக்கழகம்

www.worldtamilacademy.com

